

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců Mgr. Radovana Havelce a JUDr. Pavla Molka v právní věci žalobce: **Město Úvaly**, se sídlem Úvaly, Pražská 276, zastoupené JUDr. Ing. Petrem Petržílkem, Ph.D., advokátem se sídlem Úvaly, Dvořákova 1624, proti žalovanému: **Ministerstvo zemědělství**, se sídlem Praha 1, Těšnov 17, za účasti: **Povodí Labe, s. p.**, se sídlem Hradec Králové, Víta Nejedlého 951, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 6. 2011, č. j. 99069/

2011-MZE-15111, o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 9. 3. 2015, č. j. 10 A 258/2011 – 26,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žádnému z účastníků **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností napadl žalobce v záhlaví uvedené usnesení Městského soudu v Praze, jímž byla podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. odmítnuta pro nepřípustnost jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 6. 2011. Tímto rozhodnutím (usnesením) postoupil žalovaný podle § 12 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, podání žalobce označené jako „Návrh na zahájení řízení v pochybnostech o rozsahu povinností a oprávnění správce vodního toku podle ustanovení § 53 zákona o vodách“ věcně příslušnému vodoprávnímu úřadu, Městskému úřadu Brandýs nad Labem – Stará Boleslav.

Městský soud v Praze po posouzení věci dospěl k závěru, že napadené usnesení je svojí povahou rozhodnutím, jímž se upravuje pouze vedení řízení před správním orgánem a jako takové je proto podle § 70 písm. c) s. ř. s. ze soudního přezkumu vyloučeno.

Kasační stížnost podal žalobce (dále jen stěžovatel) z důvodu uvedeného v ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., tedy pro nezákonnost rozhodnutí o odmítnutí návrhu. Konkrétně namítal, že napadené usnesení nelze posoudit jako rozhodnutí, jímž se pouze upravuje vedení řízení, nýbrž naopak jde o rozhodnutí, kterým došlo k zásahu do jeho práv na projednání podání ve správním řízení. Stěžovatel nepodal podnět k rozhodnutí podle § 55 odst. 4 zákona č. 254/2001 Sb., o vodách, jak vyhodnotil jeho podání žalovaný, domáhal se pouze rozhodnutí podle § 53 tohoto zákona. Věc tak byla postoupena vodoprávnímu úřadu ke zcela jinému řízení, než na kterém měl stěžovatel zájem. I když se tedy předmětné rozhodnutí jeví jako procesní, ve skutečnosti má povahu rozhodnutí meritorního, neboť jím dochází k dotčení hmotného práva. Nelze přitom přehlížet, že stěžovatel, jakožto veřejnoprávní korporace občanů, má právní zájem na vydání rozhodnutí, kterým se rozhoduje v pochybnostech o rozsahu povinností správců povodí a správců vodních toků. Aplikací ustanovení § 70 písm. c) s. ř. s. tak soud dospěl ke stejnému výsledku, jako kdyby stěžovatel nevyčerpal ve správním řízení řádné opravné prostředky. Jejich využití mu však bylo postupem žalovaného odepřeno. Postup městského soudu v Praze je tak porušením práva na spravedlivý proces obsaženého v čl. 36 odst. 2 Listiny základních práv a svobod a také práva na samosprávu podle čl. 100 a čl. 101 Ústavy. Stěžovatel proto navrhl, aby bylo napadené usnesení Městského soudu v Praze zrušeno a věc vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené usnesení v rozsahu uplatněného stížního bodu a po posouzení věci dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná. Mezi účastníky nebyl sporný skutkový stav, Nejvyšší správní soud proto vycházel z téhož, jaký je popsán výše. Podstatným pro posouzení věci je procesní právní otázka a to, zda usnesení správního orgánu o postoupení věci vydané podle § 12 správního řádu podléhá soudnímu přezkumu či nikoliv. Městský soud v Praze byl toho názoru, že se takovýmto usnesením jen upravuje vedení řízení před správním orgánem a jako takové je tedy ze soudního přezkumu vyloučeno, stěžovatel má naopak za to, že s ohledem na nesprávnou interpretaci obsahu jeho podání i příslušných ustanovení zákona o vodách ze strany správního orgánu došlo i tímto procesním rozhodnutím k zásahu do jeho hmotných práv a rozhodnutí by tedy mělo být soudem přezkoumáno.

K uvedené otázce soud předesílá, že jednou ze základních zásad správního soudnictví je zásada subsidiarity, jež je konkretizována v ustanoveních § 5 s. ř. s. v návaznosti na § 68 s. ř. s., a dále též v § 6 s. ř. s. v návaznosti na § 70 s. ř. s. Procesní předpis tedy jednak ukládá účastníkům před podáním návrhu u soudu vyčerpání opravných prostředků ve správním řízení, jednak stanoví další podmínky, jež musí být pro přístup k soudu splněny. Ty jsou ze značné části postaveny na stejné myšlence, jakou obsahuje předchozí pravidlo, jejich cílem je též zabránit tomu, aby soud předčasně zasahoval do věcí, kde ještě neproběhly předepsané úkony správního řízení a kde dosud nebylo vydáno pravomocné správní rozhodnutí.

pokračování

Takovou normou je i ustanovení § 70 písm. c) s. ř. s., podle něhož jsou ze soudního přezkumu vyloučeny úkony, jimiž se upravuje vedení řízení před správním orgánem. Není přitom pochyb o tom, že usnesení o postoupení věci je takovýmto rozhodnutím. Ustanovení § 12 správního řádu uvádí, že dojde-li podání správnímu orgánu, který není věcně nebo místně příslušný, bezodkladně je usnesením postoupí příslušnému správnímu orgánu a současně o tom uvědomí toho, kdo podání učinil. Usnesení vydaná podle tohoto ustanovení se pouze poznamenají do spisu. Proti takovému usnesení není podle § 76 odst. 5 odvolání přípustné.

V projednávané věci poskytl správní orgán stěžovateli více práv, než mu náleží, neboť o postoupení věci vydal formalizované rozhodnutí a dokonce je stěžovateli i doručil, ač stačilo pouhé vyrozumění o postoupení věci. Na charakteru takového rozhodnutí se ovšem uvedeným postupem žalovaného nezměnilo nic, jednalo se stále o úkon učiněný v průběhu správního řízení, který sám o sobě nezakládal, neměnil, nerušil ani závazně neurčoval práva či povinnosti stěžovatele. Toto hodnocení nijak neovlivňuje ani tvrzení stěžovatele, že si úsudek o své věcné nepřislusnosti učinil správní orgán v důsledku nesprávné interpretace podání a příslušných ustanovení zákona o vodách, což mělo za následek nesprávné určení předmětu řízení. Takovéto tvrzení je typickým tvrzením o procesních vadách, které však lze prvně uplatnit při případném odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně (zde vodoprávního úřadu) vydanému ve věci samé a poté, pokud by odvolání nebylo vyhověno, i v rámci soudního řízení při podání žaloby proti rozhodnutí odvolacího správního orgánu. Stěžovatel tedy zbaven soudní ochrany rozhodně není a postupem Městského soudu v Praze tak nemohlo žádným způsobem dojít k porušení čl. 36 odst. 2 Listiny práv a svobod, tím méně pak k porušení článků 100 a 101 Ústavy.

S ohledem na výše uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že napadené usnesení Městského soudu v Praze je zákonné, a proto kasační stížnost podle § 110 odst. 1, *in fine* s. ř. s. zamítl.

Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení ze zákona, žalovaný byl úspěšný, práva na náhradu nákladů řízení se však vzdal. Nejvyšší správní soud proto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., nepřiznal náhradu nákladů řízení žádnému z účastníků.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** přípustné opravné prostředky (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 13. ledna 2016

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu